

opusdei.org

Prelatovo pismo (travanj 2011.)

Može biti korisno zaustaviti se i pažljivo gledati na godišnjice i događaje ovih dana, kao što su šesta godišnjica smrti Ivana Pavla II., 2. travnja, i njegova beatifikacija sljedećeg 1. svibnja.

11.04.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Uvijek nam je drago, također i u Korizmi, neizmjereno bogatstvo koje

nam Crkva pruža kroz Riječ Božju, jer tako nas potiče na obnovu snage u duši kako bismo postigli dobar ritam na putu prema Uskrsu. **Dok je razmatramo i s njom se sprijateljujemo kako bismo je svakodnevno živjeli** – pisao je Papa – učimo se na precizan i nezamjenjiv način molitvi, jer pažljivo slušanje Boga, koji i dalje govori u našem srcu, hrani put vjere kojim smo krenuli na dan Krštenja.[1]

Na tom putu vodi nas naš Gospodin Isus Krist. Još više, On sam nam govori: *Ja sam Put i Istina i Život*. [2] Sveti Augustin, dok komentira taj dio Evanđelja svetoga Ivana, piše: „Ne kaže ti se: „Potrudi se pronaći put kako bi došao do istine i života“; ne, zaista. Ustani, lijenčino! Put je u osobi došao k tebi, probudio te iza sna ako si već bio spreman da se probudiš. Ustani, dakle, i pođi.“ [3]

Drugi dio Korizme pokazuje nam dobar trenutak da prijedemo odluke koje smo donijeli na početku ovih tjedana i da oživimo iskrene želje da dobro pripremljeni stignemo do Velikog tjedna i Uskrsa. Možda je dobro da nam kao nit vodilja posluže tekstovi Evanđelja koje čitamo na misama sljedećih nedjelja, kao što Benedikt XVI. govori u svojoj Poruci za ovu godinu. Također može biti korisno zaustaviti se i pažljivo gledati na godišnjice i događaje ovih dana, kao što su šesta godišnjica smrti Ivana Pavla II., sutra 2. travnja, i njegova beatifikacija sljedećeg 1. svibnja.

Godišnjica preminuća Ivana Pavla II. podsjeća nas na primjer vjernosti Bogu kojem je Sveti Otac prikazivao Crkvu i svijet. Prvi dojam koji je njegova sveta smrt ostavila na cijelom svijetu, kao i izvanredan priliv ljudi svake dobi, posebno mladih, koji su tih dana došli u Rim

kako bi pratili njegove svete posmrtnne ostatke, činili su jasan znak o vjeri koja je živa u mnogim ljudima, iako je ponekad prikrivena pokrovom navike, rutine, kao i grijeha. Ali dovoljan je dah Duha Svetoga – kao što se to dogodilo tih nezaboravnih dana u travnju 2005. – tako da mnoge duše osjete temeljito obraćenje i ponovno se približe Bogu.

Ta ista nadnaravna situacija počela se kratko zatim ponavljati prilikom izbora pape Benedikta XVI., 19. travnja. Tada smo bili svjedoci u emocijama, uvjereni i zahvalni za ono što je Sveti Otac ustvrdio na Misi na početku svoje petrovske službe: **Crkva je živa!** Zaista, nije moguće da prestane – iako ponekad izgleda da posrće – jer joj pomaže Tješitelj, a njezina Glava je Isus Krist, uskrsnuo i proslavljen, Kralj svega stvorenog.

Ta sigurnost koja dolazi od vjere
uzdiže se uvijek kao čvrsta stijena
naše nade i nadnaravnog optimizma.

***Naš Otac Bog – ljubazan Otac koji
pazi na nas kao na zjenicu oka (Ps
17, 8), kao što slikovito kaže Sveto
pismo kako bismo shvatili – ne
prestaje po Duhu Svetom
posvećivati Crkvu koju je utemeljio
njegov preljubljeni Sin.***[4] Te riječi

svetoga Josemarije ispunjaju nas
utjehom i sigurnošću usred prepreka
koje se na tolikim područjima života
nađu na putu Božjega naroda.

Imajte pouzdanje, nastavio je: ***sveta
Crkva je neraspadljiva (...). Osim
toga pomislite, kad bi popuštanje
brojčano nadišlo hrabrost, ipak bi
još ostala mistična stvarnost –
jasna, nepobitna, iako je ne
možemo osjetiti – a to je Kristovo
Tijelo, sam Gospodin Naš,
djelovanje Duha Svetoga i
ljubazna prisutnost Očeva.***[5]

Mislim da je skoro beatifikacija Ivana Pavla II. još jedan znak svetosti mističnoga Tijela Kristova, obnavljajuće snage Tješitelja i milosrđa Boga Oca: jednom riječju znak ljubavi Presvetoga Trojstva koje Crkvu nikad ne napušta. Uvjeren sam – tako molim Gospodina – da će uzdignuće na oltar tog svetog Prvosvećenika ponovno u svijetu i u Crkvi pokrenuti val vjere i ljubavi, kao i zahvalnosti Našem Gospodinu i pouzdano približavanje Crkvi našoj Majci. Uvijek sam bio iznenađen kada je Ivan Pavao II. govorio o vjernosti, izražavajući se slično kao i sveti Josemaría u svojem propovijedanju, i kada je tvrdio da je neizostavna stvar odanosti „kontinuitet“ u mnogim godinama.

U međuvremenu, kao što sam vam predložio na početku, pripremimo se na Uskrs razmatrajući u osobnoj molitvi tekstove Evanđelja koje nam donosi liturgija ovih tjedana. Stoga

hrabro pogledajmo jesmo li pratili i pratimo li i dalje Isusa Krista izbliza, slušamo li Ga i primjenjujemo li ono što nam kaže i imamo li želju da Ga nikad ne ostavimo samog.

Sljedeće nedjelje, četvrte korizmene, čitat ćemo prizor ozdravljenja slijepca od rođenja, u kojem se Isus Krist predstavlja kao Svjetlo svijeta. Stavljajući nešto blata na njegove oči, koje je načinio od prašine i svoje božanske pljuvačke, reče mu: *Idi, operi se u kupalištu Siloamu!"* - što znači "Poslanik." Onaj ode, umije se pa se vrati gledajući.[6] Zatim, evanđelist priča o razgovoru između Isusa i toga čovjeka. Svatko od nas mora zamisliti kao da je svakom osobno upravljeno Gospodinovo pitanje slijepcu: *Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?*[7] Vjeruješ li stvarno, stvarno – ne samo razumom već i srcem i voljom, svim svojim bićem – da je Isus Krist tvoj Spasitelj, da je utjelovljeni Sin Božji, umro i

uskrsnuo za tebe i za mene? Ta ispovijed vjere – koju svečano obnavljamo na Uskrsnom bdjenju – obavezuje mnogo, utječe na čitav naš život bez ostavljanja ikakve mogućnosti za egoistične planove ili zatvaranja u sebe. Borimo se kako bismo se spremno i radosno znali odreći planova koji, iako dobro promišljeni, ne nalaze mjesta u Planu – tako, s velikim slovom – koji nam Bog svakom pojedinačno pokazuje. Trudimo se da nađemo način kako pomoći drugim ljudima da oni otvore oči prema svjetlu Božjem; i ponizno molimo od Gospodina milost vjere za sebe i za druge.

U nedjelju poslije, pete korizmene, slušat ćemo dio o Lazarevu uskrsnuću. Isus ostvaruje impresivno čudo i na otvoren način pokazuje svoje božanstvo, jer tko može vratiti život mrtvacu od nekoliko dana, osim Boga samoga? Učitelj nam govori, kao i Marti, Lazarovoj sestri: *Ja sam*

uskrснуće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?[8] Ta žena, usprkos pravim i osjetnim kušnjama – koje joj teško padaju – zbog bratove smrti, ne sumnja i ispovijeda svoju vjeru u Boga čiji su život i smrt: *Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet![9]* I nastalo je čudo. Takva će se čuda ponavljati i u našem životu kao i u životu mnogih ljudi koje želimo povesti do Isusa ako nam ne ponestane vjere, kao što je tvrdio sveti Josemaría: ***Nikada ne očajavaj. Lazar je bio mrtav i u raspadanju: „iam foetet, quatrduanus est enim“ – zaudara jer već četiri dana leži, kaže Marta Isusu. Ako čuješ nadahnuće Božje i slijediš ga – „Lazare, veni foras!“ – Lazare, iziđi van – vratit ćeš se u Život.[10]***

Naš Utemeljitelj je od Boga dobio pronicljivost da uđe u duhovni smisao Svetoga pisma i pozivao je često na temeljno razmišljanje o tom prizoru; dok je tako godine 1964. propovijedao maloj grupi ljudi, rekao je: *dok mislimo na radost te obitelji i svjedoka čuda i na radost samoga Isusa, čije Srce se širi od veselja zbog sreće drugih – na isti način kao što je plakao kad je vidio Martine i Marijine suze – prisjetio sam se strelovite molitve koju često ponavljamo: omnia in bonum! (usp. Rim 8, 28), sve što se događa vodi k dobru. Također i trpljenje, dok ga ne nastojimo bez smisla zadržati, ili ga ne izmišljamo u zapletenosti svoje mašte. Dogodilo se u našem životu što bilo, ako se prepustimo u Gospodinove ruke, imat ćemo mir i snagu, jer božanska nas milost pretvara u djelotvorna sredstva.*

Cvjetnica na kraju Korizme stoji na početku Velikog tjedna: to je kao ulaz koji nas uvodi u odlučujuće dane u povijesti spasenja. Na Veliki četvrtak ujutro biskup koncelebrira svetu Misu u krugu svojih svećenika i u prisustvu dobrog dijela naroda Božjega. Za vrijeme te Mise posvećuju se sveta ulja koja služe za posvećenje oltara, za pomazanje katekumena – koji su kod primanja Krštenja kao oltari koji su namijenjeni službi Božjoj – i za sakrament Posljednjeg pomazanja za bolesnike. Također se posvećuje i krizma, materija sakramenta Potvrde koja krštenima daje zrelost u Kristu. U tijeku ceremonije svećenici obnavljaju svećenička obećanja koja su dali na dan ređenja. Za sve članove svećeničkoga naroda, službenike i laike, taj sastanak idealan je u tom liturgijskom slavlju. Kako je dobar trenutak za intenziviranje naše molitve Isusu, Vrhovnom i Vječnom Svećeniku,

kako bi bilo mnogo svetih svećenika i također kršćana laika – muškaraca i žena – koji trebaju ozbiljno težiti prema svetosti, svaki u svom vlastitom stanju!

Navečer, za vrijeme mise *in Cena Domini* spominjemo se posebno ustanove Euharistije i službenog svećeništva. *Aktualnost* sakramentalnog obnavljanja uskrsnog Otajstva, *aktualnost* Križa – koji je Gospodin predživio na Posljednjoj večeri – uprisutnjuje se u svakom euharistijskom slavlju, a na Veliki četvrtak u svojim posebnim obilježjima. Neka nas zadivi neprolazna aktualnost kalvarijske Žrtve, a na poseban način misa *in Cena Domini*. Na taj dan prije Posvećenja Rimski kanon koji moli svećenik izražava vlastitim riječima tu svećanost: *Dan prije nego će podnijeti muku za spasenje naše i sviju ljudi, to jest danas, on uze kruh u svoje svete i časne ruke...*^[12]

Molimo Presveto Trojstvo neka nam nikad ne ostane nezapažena ta prevelika ljubav Isusa Krista. Nije samo jednom predao svoj život na Križu, već je htio ustanoviti svetu Euharistiju i svećeništvo kako bismo mi uvijek i na svakom mjestu, do trenutka njegova slavnoga dolaska na kraju vremena, mogli imati živi i pravi kontakt s njegovom otkupljujućom Žrtvom. „Klanjajmo se pred tim Otajstvom: velikim Otajstvom, Otajstvom milosrđa. Što je još mogao Isus učiniti za nas? Zaista – pisao je u svojoj posljednjoj enciklici Ivan Pavao II. – u Euharistiji nam pokazuje ljubav koja stiže „do kraja“ (Iv 13, 1), ljubav koja ne poznaje mjeru.“[13]

Večernja nas Misa Velikog četvrtka uvodi u uspomenu muke i smrti Našega Gospodina sljedećeg dana. „Ima jedna nerazdjeljiva veza između Posljednje večere i Isusove smrti. Na prvoj Isus predaje svoje

Tijelo i Krv, ili svoj zemaljski život, predaje samoga sebe ukazujući na svoju smrt i pretvarajući je u čin ljubavi.“[14] Dok se na taj dan klanjamo svetom Križu, recimo svome Otkupitelju iskreno „hvala!“ i dok imamo želju da budemo sasvim vjerni, neka nas potakne da ustrajno i radosno nastavimo na putu svetosti.

Dolazimo do predvečerja Uskrsnuća. U očekivanju konačnog trijumfa Gospodinova, na Veliku subotu je dan tišine i sabranosti. Oltari su prazni, nema nikakva liturgijskog obreda; primjećujemo i to da Presveti Sakrament nije prisutan i čuva se na drugom mjestu za potrebu dijeljenja Pričesti kao popudbina. Ove godine to je 23. travnja, na godišnjicu Prve pričesti i Potvrde svetoga Josemarije.

Te okolnosti – bez mogućnosti slavljenja euharistijske Žrtve – podsjećaju me na to da naš Utemeljitelj nije mogao slaviti svoju

zlatnu Misu, jer je toga dana bio Veliki petak. Ipak, kao i uvijek, čitav njegov dan bio je *Misa* – možda intenzivnije nego obično – po njegovu tijesnom zajedništvu sa Žrtvom na Križu. Pozivam vas da se utječete njegovu zagovoru kako bismo ovih dana Velikog tjedna bili u posebnom zajedništvu sa Žrtvom Našega Gospodina u nastojanju da se vrlo intenzivno pridružimo njegovu predanju za nas.

Na kraju je uskrsno bdjenje. **Kada obnavljamo obećanja s Krštenja, potvrđujemo da je Krist Gospodar našega života, života koji nam je Bog dao kada smo se ponovno rodili „iz vode i Duha Svetoga“ i ponovno potvrđujemo svoju čvrstu odluku da ćemo odgovoriti na djelovanje milosti kako bismo bili njegovi učenici.**[15]

Vraćam se na ono od uvijek: molite za moje nakane. Ovih tjedana, kao

što sam vam već poručio, na prvom mjestu brinem se za posljedice potresa u Japanu i ratne obračune u različitim dijelovima svijeta, posebnu u Obali Bjelokosti i u Libiji. Utječimo se Našoj Gospi, Kraljici mira, zazivajući je vjerno u litanijama Krunice. Nastavimo biti vrlo sjedinjeni sa Svetim Ocem, posebno 19. travnja, na godišnjicu njegova izbora za Petrovu stolicu. Molite i za mene, jer 20. travnja počinje nova godišnjica mog pastoralnog služenja Crkvi kao Prelata Opusa Dei.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+Javier

Rim, 1. travnja 2011.

[1] Benedikt XVI., Poruka za Korizmu 2011., 4.11.2010., br. 3

[2] *Iv* 14, 6

[3] Časoslov, Drugo čitanje 4. nedjelje u Korizmi (sveti Augustin, *Propovijed o psalmima*, 34, 9: CCL 36, 316)

[4] Sveti Josemaría, homilija *Nadnaravni cilj Crkve*, 28.5.1972.

[5] *isto* [6] *Iv* 9, 6-7

[7] *isto*, 35

[8] *Iv* 11, 25-26

[9] *isto*, 27

[10] Sveti Josemaría, *Put*, br. 719

[11] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 22.7.1964.

[12] Rimski misal, Prva euharistijska molitva, molitva *Qui pridie* na večernjoj Misi Velikog četvrtka

[13] Ivan Pavao II., Litt. enc. *Ecclesia de Eucharistia*, 17.4.2003., br. 11

[14] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 31.3.2010.

[15] Benedikt XVI., poruka za Korizmu 2011., 4.11.2010., br. 2

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
travanj-2011/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-travanj-2011/) (21.03.2026.)